

Kedves Testvérek!

A zsidók képviselői alattomos szándékkal akarják Jézust kérdezni, vagy hát így is kérdezik. Már is megvan a párhuzam a múlt vasárnapi evangéliummal. Tudjuk, hogy itt is, meg ott is, az alattomos szándék azt rejti magában, hogyan lehet lehetetlenné tenni. Látják, hogy Jézus mit tesz, és hogyan beszél, de hátha majd most erre a kérdésre olyasmit mond. Mivel lehet vádolni őt, amivel el lehet érni a vesztét. Vagy pedig, hogyha a törvénynek megfelelő dolgokat mondja, akkor pedig majd ütköztetik azzal, hogy hát eddig hogyan beszélt, vagy mit cselekedett. Tulajdonképpen megint kelepcebe akarják csalni. Gyönyörűséges, ahogyan Jézus éppen a korabeli ember számára is oly nagyra tartott szentírási szövegekkel válaszol. Ha a szövegekre oda figyelünk, akkor megérthetjük, hogy nem csak Jézusról van szó, hanem mindig rólam is, a kérdezőről is. Sosem csak elméletről van szó, hanem mindig az életünk gyakorlatáról.

Aki látszólag elméleti kérdéseket tesz föl egy másik számára, könnyen abban az illúzióban ringathatja magát, hogy róla akkor nincs szó. Főképpen arról, ahogyan ő él. Hányszor vagyunk úgy, hogy nézzük, vagy hallgatjuk a hírközlési eszközöket! Időnként oda se figyelünk, mert azt gondoljuk, hogy semmi közünk nincs hozzá. Amikor Jézus azt mondja: „Szeresd az Uradat, Istenedet...” nem ismétlem el teljesen, „...felebarátodat, mint önmagadat”, és ha erre a kérdező azt mondja: „Hát tényleg, ez a törvény.”, ebben a pillanatban ez a törvény rá is vonatkozik. Szóval sosem csak a másiktól van szó, hanem mindig rólunk is, törvényszerűen, kikerülhetetlenül, és sohasem csak elméletekkel foglalkozunk, hanem mindig az életünk gyakorlata kerül a terítékre. Fizika tanítása során mindig figyelmeztettem a diákokat, hogy nagyon szép egy törvény, de nézzük meg a természetet. Úgy tudja-e, ahogy szép elmélet, vagy állítás elmondja?

Jézus azt mondja, ez a legfontosabb, nem úgy hangzik el a szöveg: „Szeresd Istent! Szeresd a másik embert!”, nem így hangzik, hanem úgy hangzik: „Szeresd a te Istenedet! Szeresd a te felebarátodat!” Ezért, ha bármelyikünk azt gondolja, hogy nekünk, katolikus, keresztény embereknek – most így mondom, tudatosan – az a nagy témánk, hogy szeretjük-e Istent, és szeretjük-e a másik embert. A nagy témánk az, hogy eljutok-e oda, hogy azt tudom mondani: „Istenem.”, vagy, hogy „Mi Atyánk!”, és hogy a másik emberre azt mondom-e: „Másik.”, vagy azt mondom „Embertársam.”

Amikor bármelyikünk eljut oda, hogy úgy tudja mondani, hogy „Istenem.”, vagy „Mi Atyánk.”, és ez egy valódi maggyőződés a részéről, és nem csak azt mondom, hogy „A másik.”, vagy „Egy ember.”, hanem „Az embertársam.”, akkor megteremtettük a szeretet föltételét. Még ki nem tudom ezt mondani, addig nincs meg a szeretet feltétele. Amíg Istenről és emberről beszélünk, általában, mint filmekben, vagy a televízió műsorban, addig szépen csodálkozunk, lehet részvétünk, derülhetünk jókat, de nincs közünk hozzá. Gondoljunk, arra itt nagyobb részt nagyszülők vannak, hogy a kis gyermek két-három éves korában mikor focizik, akkor fontos, hogy ott legyen apu vagy anyu, vagy a nagyi. Nézze. Lehet, hogy a labda nagyobb, mint ő! Amikor érzi, hogy látják, akkor ő személy

lesz. Ő lelsz fontos. Még nem tud róla, de benne zsigereibe vagy modernül a génjeibe van, hogy személy akar lenni. Fontos a másik személy jelenléte, attól lesz ő is jelen. Ekkor van meg a feltétele a szeretet kialakulásának.

Az első fontos gondolat, hogy itt nem a birtoklásról van szó. Ha azt mondom: „Az én Istenem.”, meg „Az én felebarátom.”, mint hogyha magamhoz rendelném, és én lennék a nagy, ő a kicsi, és akkor már birtokolnám. Tehát amikor elhangzik ez, hogy „Istenedet”, és a „felebarátodat”, akkor ezzel elkezdünk magunkról is beszélni, a szó legjobb értelmében, mégpedig arról, hogy kik vagyunk mi, és hogyan látjuk magunkat. Rászorulunk a másokra és rászorulunk az Istenre.

Tehát, hogy akkor a történet úgy folytatódik: hogy kérdező igazolja magát a kérdező, fölteszi ezt a kérdést: „De ki az én felebarátom?” Ez a történet azt a kérdést intézi hozzánk, hogy „Ki vagyok én?” Mégpedig azért, mert ha te az én felebarátom vagy, akkor nem csak rólad van szó, hanem rólam is. „Te az én embertársam vagy.” Akkor nem csak Istenről van szó, hanem az én Istenemről. Akkor én egy olyan valaki vagyok, aki, amikor az Istenre gondol, akkor magát is oda gondolja. Nem az a kérdés, ki az embertársam, és akkor kit kell így vagy úgy szeretni, hanem hogy valójában ki vagyok én. Alkalmas vagyok-e a szeretetre. A másik személy tiszteletére. Nemcsak használni akarom. Hány házasságban kellene komolyan venni?

Hogyan mondja Jézus, (azt mondja) a hagyományra hivatkozva, az írásokra? „Teljesen.” Teljes szívvel, teljes erővel, teljes értelemmel, elmével, teljes lélekkel, hogy: „Teljesen.” Mit jelent akkor az, hogy teljesen szeretni valakit? Nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy következetesen embernek tartom magam, és téged is, az én embertársamnak. Nem csak egy embernek, hanem az embertársamnak. Nem a birtoklás, hanem a másik ember megtisztelés értelmében.

Ha valaki rám néz, és azt mondja: „Én egy keresztény ember vagyok, egy katolikus, magyar ember vagyok.”. Azzal azt mondod: „Katolikus, keresztény, magyar ember vagyok.”, tudom, hogy te úgy látod magad, hogy „Én a te embertársad vagyok.” Hogy amikor engem látsz, egy kicsit magadat is látod, mert ember vagyok, ahogy te is. Ezért, amikor így szól a törvény: „Teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes erővel, teljes elmével.”, hát a teljesbe beletartozik az, hogy emberként, mint magamat.

Hogyha Jézustól azt kérdeznénk: „Ki a te embertársad?”, akkor lehet, hogy Jézus valami olyasmit mondana: „Engem sosem ez foglalkoztatott, hanem az, hogy azt tudjam nektek mondani, hogy ti mindig is az embertársaim maradtok, mindig. Hogy számomra sosem csak egy farizeus, hanem farizeus ember. Vagy nem szaduceus: hanem szaduceus ember. Ezért Jézus számára mi mindig, az utolsó pillanatig embertársai maradunk.” Mert ha embertársként akarunk élni, akkor egyszer csak megvilágosodik számunkra az, mit jelent, hogy van személyes Istenem, és azt tudom mondani, „Istenem”, és azt is ki tudom mondani, hogy „embertársam”. Aki alkalmas arra, hogy szeressem. Akkor alkalmas leszek arra, hogy Istenemet is szeressem. Amen.